

Hanxhiu

Një fjalë nga Xhon Pajpër

Sa shpejt i kalojmë fjalët e Krishtlindjes, “Herodi i vrau të gjithë fëmijët djem dy vjeç e poshtë.” Por poeti e merr shtruar, qan, këlthet, sheh atë moment të errët dhe shpreson që një rreze drite mund t'i hapë udhën diellit. Prandaj përpiqet të gjejë fjalë për të treguar atë që sheh – duke na shtyrë në atë ngushticë në murin e dhimjes.

Përse e gjithë kjo përleshje? Përse poeti e shtrëngon zemrën e vet me një disiplinë kaq strikte? Përse përleshet t'i japë formë vuajtjes? Për shkak se Realiteti ka konture. Perëndia është Ai që është, jo Ai që dëshirojmë apo e bëjmë të jetë. Biri i Tij, Jezu Krishti është Fakti i madh i granitit. Sakrifica e tij e madhe e bën të dukshme që spontaniteti ynë ka nevojë për disiplinë si ajo e Kalvarit. Nd oshta hanxhiu pagoi shtrenjtë për të strehuar Birin e Perëndisë. A nuk do të na kushtonte të përshkruanim dhe të hynim në këtë dhimbje?

Hanxhiu përpiqet të zbulojë Dritën që shkëlqen pas këtij momenti brutal në histori dhe në shtegun tonë të vuajtjes. Eja dhe shih!

Gruaja e Jakobit do kishte qënë pesëdhjetë e tetë
Ditën që Jezusi hyri në portat e Betlehemit
Duke ecur ngadalë drejt Hanit të Jakobit.
Njerëzit flisnin me miqtë dhe fëmijët luanin
Përgjatë sokaqeve, ndërsa Jezusi këndonte me vete
Dhe i buzëqeshte çdo fëije që shihte.

Ndali për pak për të vizatuar
Një deve në dhe, dhe pyeti,
“Çfarë është?” Vajza përkuli kokën
Për të vëzhguar atë që Zoti kishte bërë.
Buzëqeshi, “Një deve, zotëri!”
Duke vendosur gishtin mbi gungën e saj
Ku tregëtarët lidhin thasët e tyre.
“Ka një gungë,” “Po ashtu është.”
Kush mendon se ishte Ai që
E bëri këtë deve me gungën e saj
As nuk e shkoj ndër mend
Se mund t’ia prishte humorin rabinut dhe të turpërohej
Ajo tha, “Perëndia.” Dhe Jezusi buzëqeshi.
“Ke para mirë, bijë. Sikur gjithë Jeruzalemi
Brenda mureve prej guri
Të mund t’i shihte shenjat e paqes!”
E la vogëlushen të habitur
Dhe ngadalë shkoi të gjente
Vendin ku kishte lindur

Njerëzit thoshin, “Hani
Nuk kishte qenë kurrë vend mëkati.
Jakobi ishte njeri i shenjtë.
Ai dhe Rakela kishin një plan
Të martoheshin, një a dy fëmijë
Dhe t'u shërbenin udhëtarëve
Veçanërisht të varfërve
Që sillni ushqimin dhe pëllumbat
Për të pushuar afër portës së Sionit.

Zgjoheshin herët dhe binin vonë,
Për të ndihmuar pelegrinët që vinin e shkonin,
Dhe kur hani ishte plot, disave
Veçanërisht të varfërve ju thoshin
“Na vjen keq, nuk kemi vend,
Por nëse ju pëlqen rrini në stallë
Ka shumë kashtë dhe rroba kemi
Mund t'i përdorni pa para.
Stalla nuk është shumë e madhe
Por Noa e ruan mirë.”
Ishte dhuratë për ditëlindje
Barinjtë e dinin që Jakobi donte një qen
Kështu thothte Jakobi
Dhjetë Urdhërimet nuk thonë
“Njeriu s'mund të dojë një qen!”

Fëmijët vrapuan përpara Jezusit

Ndërsa ai ecte drejt hanit të Jakobit.
Sokaku prej guri që të çonte tek hani
Ishte përpjetë, i shkelur për shekuj
Pak para se të arrinte tek porta.
Zoti trokiti një herë dhe dy
Para se të dëgjonte zërin e një plaku
“Dil nga pas!” thirri
Kështu Jezusi ndoqi sokakun
që të çonte pas hanit.

Plaku u mbështet në karigen e vet
Dhe i foli qenit të pushonte.
“Tash tridhjetë vjet nuk kam njeri
Që të hapë derën mor djalë.
Më vjen keq që u mundove.
Rruga për Jeruzalem është e vështirë, apo jo?
Mos ja vir veshin Shemit plak.
Nuk kafshon as natën një ushtar Romak.
Ulu.” Jakobi bëri shënjë
Me të djathtën e tij të cunguar.
“Tani nuk kemi punë.
Kam shumë kohë
Për të menduar dhe folur.
Eja ulu, pi një gotë
Ujë nga pusi i Jakobit!” tha duke qeshur.
“Yti është hani?” e pyeti Zoti.
“Në administrim më mirë të thuash.

Perëndia është pronari.”

Tani Zoti e dinte që mund të flisnin
Prandaj vazhdoi, “A e mban mend
Kur Cezari i shpalli gjithë botës
Se të gjithë duhej të regjistroheshin?”
Jakobi plak u drodh, “Veriu është i ftohtë?
Shkretëtira është e thatë? Peshqit a notojnë?
Korbat a fluturojnë? Më kujtohet.
Ishte vit i zymtë dhe i tmerrshëm për mua
Kur Perëndia caktoi atë dekret të çuditshëm.
Sa do doja ta harroja atë vit!

Përse më pyet? “Kam një borxh
Për të paguar dhe dua të di sa.
Pse thua që ishte një vit
Kaq i zymtë dhe i tmerrshëm?”
Jakobi ngriti krahunë e tij cung.
“Shumë i humbur, djalosh
Nuk e dija që do humbisja krahun.
E di sa më kushtoi
Të strehoja Birin e Perëndisë?”
Plaku kapi shkopin e tij prej kedri
I tregoi përreth konakut, “Bosh, për tridhjetë vjet,
I vetëm, e sheh?

Jakobi plak dhe i varfër

Punon me një krah, një qen dhe pa djem.
Dikur kisha djem. Jozefin të
Parëlindurin tim. Ishte i vogël
Pasi nëna e tij ishte sëmurë.
Kur mbushi tre vjeç, Zoti u tregua
I mirë me mua dhe Rakelën
Kështu lindi djali ynë Beni
Dy javë para se të mbërinte
Ajo familje e bekuar.

Zemra plot hir e Rakelës
Gjeti një mënyrë që ata të qëndronin
Atje në atë stallë.
Burri ishte i dobët dhe i lodhur.
Ti i ngjan shumë atij.”
Por Jezusi i tha, “Pse ishte vit i zyrtë?”
Këtu fituam emër atë natë.
Nuk ka pse të trembemi fare menduam.
Kjo gjë ishte prej Perëndisë.

Por pas një viti
Erdhën kasapët e Herodit
Ku mendon se filluan? Nuk e dinim!
Nuk e kishim idenë për çfarë kishin ardhur.
Nuk kishim kohë të luteshim,
As për të vrapsuar. Smundëm ta merrnim
Jozefin nga rruga e t'i thoshte

Lamtumirë Benit, mua apo Rakelës
Vetëm pamë ushtën që ju ngul në kraharor
U pengua tek shenja e mikpritjes
Duke më vështraur gjithë panik
Sikur të pyeste çfarë kishte bërë
Djalosh, a ke humbur ndonjëherë një bir?
Lotët rrodhën në faqet e Shpëtimtarit.

Tundi kokën, por nuk mund të fliste.
Para se të mundja të këlthisja
Dëgjova fjalët, një makth i tmerrshëm
“Vrisni çdo djalë dy vjeç e poshtë.
Asnjë mos kurseni, as mos hezitoni.
Le të jetë ky më i moshuari këtu.
Nëse doni të shpëtoni kokën tuaj
Asnjë të mos ju ikë.'
Në shtëpi shaptë nuk kisha,
As armë veç Zotin

Po duar kisha dhe do shpëtoja
Djalin tim të dashur
Sa guxmitare, Rakela ishte shumë guximtare.
Duart e saj ishin si
Njëmijë pranga hekuri
Përreth djalit. Nuk e lëshonte
Kështu goditjet ranë mbi shpinën e saj.
Humba krahun, gruan dhe djemtë

Ky ishte çmimi për të
Strehuar Birin e Perëndisë.

Përse të zhdukej kështu vallë
Dhe nuk erdhi kurrë për të na ndihmuar?
Të ulur në qetësi.
Jakobi po habitej
Me lotët e të panjohurit.

Unë jam ai djalë që
Herodi donte të vriste.
Ti u dhe vend prindërve të mi
Të më jepnin jetë dhe Perëndia
Më la të jetoja dhe mori gruan tënde.
Mos më pyet pse njëri vdes dhe tjetri rron.
Udhët e Perëndisë janë të larta
Do ta mësosh në kohën e duhur.
Por unë kam ardhur të të tregoj
Çfarë përgatiti Zoti atë natë
Ti bëre një vend për Dritën e qiellit.
Pas dy javësh do më kryqëzojnë
Por mbaje mend Jakob
Pas tri ditësh Unë do ringjallem
Do t'ia shtyp kokën
Atij që ka pushtetin e vdekjes

Me jetë dhe frymë do ringjall
Rakelën, Benin dhe Jozefin
Në krahët e tu t'i përqafosh
Me gjithë sa bota mund të mbajë
Kështu përjetë të mbretërosh